

Mihec — nagajivec

Mihec, to vam je bil nagajivec! Dobrodušno je nagajal vsakemu, komur je le mogel. Nekoč pa ga je splačalo, in minilo mu je veselje. Poslej ni Mihec nagajal nikomur.

Povem vam, kako je bilo to.

Mihec je dražil vse, kar je bilo živega na dvorišču. Od črnega psa Kastorja do sivega mucka Muri-ja, od velikega petelina do črnokapke koklje vse, vse je črtilo Mihca, ker ni dal nikomur miru. Ko bi ga le videli tega samosrajčnika, kako moško je stopal mej razkačeno živadjo in švrknil sedaj psa, sedaj mačko z drobno šibico! In kadar so mati potrkali na kuhinjskem oknu, kliče: „Mihec, kaj pa delaš? — Boš šel!“ — pa je Mihec smuknil pri ograjinih vratcih vèn ... in žival na dvorišču je imela zopet ljubi mir! Nekoč je zobala kuretina na dvorišču. Mihcu se je zdela najugodnejša prilika, da jim malo nagaja!

„Kokodak!“ upil je že petelin od daleč nanj, ko ga je ugledal. — „Kdo pa je tak, kdo pa je tak?“ oponašal ga je Mihec, ter mu metal kruhove drobtine, zajedno pa ga vsakokrat švrknil s šibo po vratu.

Ne daleč od kuretine se je grel na solncu Muri. Leno se je zleknil po tleh, kakor da bi mu ne bilo nič mari za svet.

„Oj, ti Muri, ali si kaj lačen?“ nagovori ga poredni Mihec, ter mu dá kruha — a samo zato, da bi ga ujel in potem našeškal. —

Ne daleč proč je bila pasja hišica. Tam je bil priklenjen Kastor. Mirno je ležal pred hišico ter gledal s poželjivim očesom, kako deli Mihec kruha petelinu. A ko je videl, da dobi kruha tudi Muri, tedaj je poskočil, veriga se mu je odpela in glasno lajajoč jo pobere naravnost proti Mihcu. Ta se grozno prestraši misleč — sedaj pride nadme. Hitro, kar so ga nosile drobne nožice, jo ubere po dvorišču naravnost proti kuhinji. Naproti mu prirentači maček, ki se je tudi ustrašil psa in dečka ... Petelin, videč dečka bežati, glasno zakokodaka, in vsa kurja družina začne grozno

kričati. Bila je zmešnjava, da je ni kjer si bodi jednake!
— Pred Mihcem kokoši in maček, za njim velik pes...
a on nima nič šibe... Kaj bo sedaj?...

Mihec se spotakne in pade! — — Samega strahu
ne more več vstati! — Jame jokati na ves glas!

To vam je bilo vpitje! Kokodakanje in lajanje,
— rentaćenje in glasen jok, vse to se je glasilo kaj
čudno. — Prava mačja godba!

Med tem prihité mati raz postrešje in vzdignejo
Mihca, kateremu je iz nosa lila kri. — Udaril se je
namreč, ko je padel! —

„Vidiš, Mihec, kako je, kadar se komu nagaja. —
Pomni!“

Poslej ni Mihec nikomur več nagajal!

Rodomilka.

P r i d i !

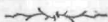
Ptičke žvrgolijo
Glasno in lepó:
„Pridi, solnček, pridi
In nas grej ljubó!

Solnček je poslušal
Petje drobnih ptic,
Zbudil je po zemlji
Sto in sto cvetic.

Cvetke boš nam zbudil,
Ozelenil gaj,
S tabo spet bo prišla
K nam pomlad nazaj!“

Ah, in ž njim je prišla,
K nam pomlad nazaj —
Čuj, pomlad, pozdrave
Kličemo ti zdaj!

— n —

Deček in psiček.

Deček:

No, moj psiček na verigi,
Hov, hov, hov, hov, hov!
Kaj li? ..., Nečeš iti z mano?
Pojdeva na lov.
V log zeleni bova tja
Zajčke šla lovit,
Kaj bi dremal ob verigi
Tu za hišo skrit?

Psiček:

Ti me dražiš, deček moj!
Čakaj, pride čas,
Ko takisto bodem tebe
Tudi dražil jaz.
V kotu bodeš klečal ti,
Prišel bodem tja:
He, gospodek, kaj ne bi šli
Z mano venkaj — ha?...

— n —

